

Verslag Polderbendetocht 5 juli 2020

'Eindelijk weer eens op pad' en dat was niet alleen wat wij dachten, ook de kinderen hadden er zin in want er waren er maar liefst vierentwintig die met verwachtingsvolle gezichten bij het bruggetje stonden. De jongsten gingen met Henny en Kitty mee en de grote kinderen met Swen en met mij. Op beestjesjacht, succes verzekerd!

Onder de trouwboom van Henny en Wim, een indrukwekkende wilg, begonnen we met een opwarmertje, de welbekende neuzenopdracht. Naar aanleiding van aanwijzingen raden om welk dier of welke plant het gaat. Al na de tweede aanwijzing 'ik eet rottend blad en hout', was er al iemand die wist dat het om een pissebed ging. De laatste aanwijzing 'Vroeger stopten ze mij in bed tegen bedplassen' was niet meer nodig. Grappig dat er dan uit de groep allerlei wetenswaardigheden komen zoals 'het harnas werd ook gemalen en ingenomen tegen maagkrampen'.

Aan de wilg zien we restanten van de zwavelzwam. Jonge zwammen zijn dikvlezig en groeien als dakpannen over elkaar heen maar hier zijn ze nu, wit en korrelig, aan het afsterven. Op de boom ook een heleboel stippelmotten die als kleine witte streepjes op de schors zitten. Hier en daar zijn nog de restanten te zien van de nesten van gesponnen draden waar de larven zich verpopt hebben tot rups en later tot vlinder.

Op het veld voor ons staan we even stil te kijken. Bij het voorlopen zagen we meteen heel veel insecten en vlinders maar nu met dit sombere wat nattige weer, moeten we even goed kijken. Zodra we beginnen te lopen komt er toch van alles tevoorschijn. Het meest opvallend zijn de sprinkhanen. En de grote groene sabelsprinkhaan met zijn frisgroene kop spant de kroon. Zijn gesjirp is wel tot 100 meter verderop te horen. Hij maakt het door zijn voorvleugels langs elkaar te wrijven.

Het is een sport om er een te pakken te krijgen zonder hem te beschadigen en vooral zonder gebeten te worden! De sabel zie je alleen bij de vrouwtjes, het is een legbuis. We hebben maar liefst drie soorten sabelsprinkhanen ontdekt. Naast de grote groene ook het gewone spitskopje en de greppelsprinkhaan.

We vinden ook diverse soorten lieveheersbeestjes: tweestippelige, zevenstippelige en veertienstippeligen. Zodra er iets meer zon is komen ook de vlinders tevoorschijn: atalanta's die om elkaar heen dansen, koolwitjes, een klaverspanner, bruin zandoogje etc.

Ook vangen de kinderen allerlei kevers waaronder een kortschildkever en soldaatjes. Als we langs een hoop paardenpoep lopen kunnen we het niet laten er met een stok in te purken. We hebben meteen resultaat want we vinden miereneieren. De vrouwtjes met de vleugels, die eieren leggen, zijn in een mum van tijd verdwenen en de werksters doen alles om de eieren in veiligheid te brengen. Wat een ijverige beestjes! Intussen zijn de loeppotjes die de kinderen hebben gekregen gevuld met vooral sprinkhanen. Als kostbare schatten worden ze gekoesterd en bekeken. We zien het altijd een beetje met lede ogen aan. Hartstikke leuk en interessant maar niet te lang! Op een wat hoger gedeelte deelt Swen blaadjes uit om vliegtuigjes van te maken. Op een dag als deze met meer luchtvochtigheid kost het insecten meer inspanning om te vliegen. We gaan uitproberen of dat met de vliegtuigjes ook het geval is. Ja hoor, het klopt precies al zijn er natuurlijk altijd handige kinderen die toch een mooie zweefvlucht voor elkaar krijgen!

Boven ons een grote zwerm spreeuwen, weggejaagd bij de kersenbongerd waarschijnlijk. Van links naar recht buigend in complete harmonie, een prachtig schouwspel.
We lopen terug naar het bruggetje nog nagenietend van alle kleine grote dingen die we gezien hebben. Wat een heerlijk voldaan gevoel geeft dat!

Annelie